

I telefon : bagatell i en akt /

Benedictsson, Victoria,

National Library
of Sweden

kantila kvarter bakom dem. När de foro upp för Washingtongatan, sökte Eduard göra sig beredd på det värsta.

Framför hans hus stod doktor Kreiss' för honom välbekanta vagn. Alldeles öfvervåldigad af sinnesrörelse skyndade han upp för trapporna, öppnade häftigt dörren och stod plötsligen inför doktorn.

Läkaren visade sitt affärsmessiga lugn och likgiltighet.

»God morgon, herr Lindsay«, sade han. »Det var illa, att ni inte anländt i rätt tid.«

»Store Gud, doktor! Är det möjligt?« stammade Eduard, medan tårarne kommo i hans ögon.

Doktorn gaf honom en egendomlig blick.

»Gå ni bara upp och helsa på er hustru och den lille«, sade han kort och taktfullt, och för sig sjelf mumlade han, medan Eduard försvann i trappuppgången: »Jag gläder mig på hans vägnar öfver att det är en pojke.«

I stort som smått.

af
Jul. Chr. Gerson.

»**H**vad äro stjernorna, den gyllne tropp?«
Så sporde jag en gång, när jag såg opp
Och barnsligt häpnade vid himlens prakt.
»Gulddroppar, som på Skaparns dräkt sig lagt!«
Så blef det, halft på skämt väl, då mig sagdt;
Jag trodde det, jag var ett barn ju blott
I stort som smått.

Hvad äro stjernorna på himlens grund?
Så frågar jag ej mer i nattens stund,
När med en blick på dem jag går till ro,
Det verldar är som dem vi här bebo,
Det säger mig min kunskap som min tro,
Och tron bestyrkes af min kunskap blott
I stort som smått.

Hvad äro stjernorna, de stora, små?
Ett verk af Skaparns hand i rymder blå!
Hvarför? hvarmed? hvartill? Från år till år
På himlens grund i nattens stund det står,
Läs skriften der en hvar som det förmår!
Som barn, som man läs riktigt väl den blott
I stort som smått.

I telefon.

Bagatell i en akt
af
Ernst Ahlgren.

(Forts.)

Birger.

Men nu äro vi två.

Siri.

Äh!

Birger.

Se så!

Siri.

Men — — — —

Birger (skrattar).

— det passar sig inte?

Siri.

Jo, men — — — —

Birger.

Hvad?

Siri.

Ni står och gör narr af mig.

Birger.

Nej, det vet Gud jag inte gör!

Siri.

Och så, när de andra komma hem, så skall
ni skratta och — — — — Ni vill väl inte sitta
och hålla kalas! — som ett barn!

Birger.

Jo, alldeles som ni.

Siri.

Det är så dumt, så.

Birger.

Nej, det är det inte. Tänk nu bara: — er
brasa der i kakelugnen, ett litet bord här, ni och
jag på hvar sin sida, riktigt hemtrefligt, som om
vi vore gamla bekanta och som om alla andra rest
ifrån oss. Säg, är det så dumt?

Siri.

Nej, det är det inte. Men det ser så ut.

Birger.

Så ni bråkar!

Siri.

Ni tar det på er? Det är ni, som har velat det.

Birger.

Jag tager hela detta förfärliga ansvar på mig.

Siri.

Nå, då! (Springer upp och börjar ställa i ordning.
Betänksamt.) Men vi borde visst gå in i salongen?

Birger.

Jag vill inte gå in i salongen; jag vill
stanna här.

Siri (fortfar att ordna, lägger
ved i ugnen).

Se så, ha vi det inte trefligt?

Birger.

Utmärkt! — Men ni är allt ledsen att Karl
inte är jag?

Siri.

Inte ett dugg! Hjelp mig med den här.
(Räcker honom vinbuteljen.)

Birger (drar upp den och slår
i glaset).

Så der.

Siri.

»Välkommen till mitt ringa hem.« Skål!

Birger.

Skål! — Jo, ni förstår att lefva!

(De klinga.)

Nå, men när vi nu sitta så här i ro, så berätta mig litet om er sjelf. Hur länge har ni varit här? Och — — — — Ja, jag vet ju rakt ingen-ting. Knappt hvad ni heter ens. Jo — »Siri« — så sade Karl.

Siri.

Jag tänker han har nog sqvallrat om allting.

Birger.

Inte ett ord.

Siri.

Det är inte roligt att tala om mig. Låt oss
hellre komma in på annat.

Birger.

Misstror ni mig nu igen?

Siri.

Nej; ni ser snäll och förständig ut.

Birger.

Snäll och förständig! — — —

Siri.

Var det någonting att skratta åt?

Birger.

Visst inte. Det var bara något jag tänkte på
Nå, äro de snälla mot er här?

Siri.

Ja.

Birger.

Och ni är riktigt nöjd?

Siri.

Ja, — fast inte är det som hemma ändå.

Birger.

Berätta om ert hem för mig.

Siri.

Det är inte något att berätta. Mamma hade inte varit annat än tjänstflicka, och pappas släkt tyckte illa om att han gifte sig med henne. Och så brydde de sig inte om att hjälpa honom. Och mamma blef så sjuk. Det var svårt för pappa att slå sig fram. Han hade arrenderat länsmannens gård, och vi bodde i en liten flygelbyggnad. Karl och jag lekte alltid till samman. — — — Jag var fjorton år när mamma dog, och pappa gick bort för ett år sedan. Så var jag alldeles ensam, och farbror tog mig till sig, för jag hade ingenstans att taga vägen.

Birger.

Och hvilka äro edra framtidsplaner?

Siri.

Jo, först skall jag öfva mig i allt hvad jag kan göra här hemma på kontoret, och om jag så är riktigt duktig, så vill farbror låta mig lära bokhålleri. Se'n kan jag nog ta mig fram.

Birger.

Och ni trifs med detta?

Siri.

Ja.

Birger.

Ni drog på svaret.

Siri.

Ja. — Ibland längtar jag så förfärligt efter att få komma ut i världen.

Birger.

Gör ni?

Siri.

Ja. — Att sitta instängd på ett kontor, det är ändå inte att lefva. — — — Men, — det brukar jag inte tala om för någon.

Birger.

Ja så, ni längtar ut i världen? Efter att få granna kläder och resa på baler, efter att bli förlovad och ta emot presenter, efter att vara fästmö åt en och bli kurtiserad af de andra. — — — Ja så, ni vet redan att sådant brukas, och att det är trefligare än att sitta på ett kontor! — — — Ja visst, jag förstår. Och så blir man fru och får appanage. »De spinna icke och samla icke i ladorna» — det göra fruarna aldrig — »men icke Salomo i all sin prakt var härligare klädd än en af dem.» — Detta är hvad kvinnorna mena med att komma ut i världen. Ja så, det är så ni vill ha det?

Siri.

Fy, ni talar stygt.

Birger.

Ja så, — tog det?

Siri.

Nej, men jag känner mig liksom rädd. Det var något så stygt i det ni sade.

Birger.

Hur? Säg mig hur ni menar.

Siri.

När ni sade det, var det alldeles som om jag kunde ha menat något af det. Men det gjorde jag inte. Och ändå kändes det så underligt, — det var som när mamma ibland visade mig, att jag gjort någonting orätt. Det gjorde så ondt här. Men jag tänkte inte som ni sade. Jag vill inte bli fäfang. Jag vill bli en god och hederlig och bra människa. — — — Det är visst dumt att tala om: — sådant skall man inte säga, bara göra det.

Birger.

Jag har gjort er ledsen!

Siri.

Nej, inte ni. Jag kom bara att tänka på något. Jag menar, att jag visst är otacksam. Jag har det ju så bra. Det var heller inte min mening att klaga; jag har det ju så bra. Jag tänkte bara på att det måste finnas så oändligt mycket i världen, både ondt och godt, och så många slags

menniskor; och jag skulle vilja veta så mycket, och — — — Ja; på ett kontor går den ena dagen precis som den andra; man blir lite ledsen när man får bannor, och man blir lite glad när man får beröm, men annars är det allt det samma. Man blir aldrig riktigt ledsen och aldrig riktigt glad. Och man vet att ingenting skall hända och att ingenting kan hända, utan bara att man blir en gammal, gammal nucka till sist. För det blir man. Och ändå har ingenting hänt!

Birger.

Och ni tycker inte om att bli en gammal nucka?

Siri.

Jag vet inte. Men jag tycker det kunde hända någonting först.

Birger.

Hvad skulle det vara?

Siri.

Det vet jag inte. Jag tänker så många dumma saker.

Birger.

Hvad då?

Siri.

Ni skall skratta?

Birger.

Nej.

Siri.

Det kunde komma en rik gammal fru — rysligt rik, — och hon kunde tycka om mig och taga mig med sig långt, långt bort.

Birger.

Hvart?

Siri.

Italien till exempel.

Birger.

Tror ni att det skall komma någon sådan gammal fru?

Siri.

Nej, jag tror det inte; jag säger bara att det kunde komma en. — — — Det viste jag! Det är så tokigt, — och ni skrattar!

Birger.

Nej, det gör jag inte. — Och om det nu inte kommer någon sådan gammal fru?

Siri.

Då vet jag ingenting.

Birger.

Hör nu, jag kunde ha lust att i min tur anförtro er något.

Siri.

Hvad?

Birger.

Vet ni hvad det vill säga att gå i borgen?

Siri.

Om jag vet! Jo—o. Det förlorar man på. Man kan mista allt hvad man eger och har. Har ni gått i borgen?

Birger.

Ja.

Siri.

Då har ni förlorat?

Birger.

Ja.

Siri.

Allt hvad ni eger och har?

Birger.

Ja.

Siri.

Då är ni fattig nu?

Birger.

Ja. — Blef ni glad för det!

Siri.

Ne—ej, inte glad, för det var ju fasligt ledamt. Men jag tycker bättre om er. (Flyttar sig närmare.)

Birger.

Hvarför det?

Siri.

Jag tål inte rika människor. Jag hatar dem!

Birger.

Hatar?

Siri.

Ja. För om det inte funnes de som äro rika, så skulle man inte känna sig så fattig och usel och eländig som man gör ibland.

Birger.

Hvad menar ni med usel?

Siri.

Jag menar så urvuxen och ful och okunnig — så, att man just vill krypa ned i ett rätthål. Jag tycker liksom det är de rikas skull, att jag inte kan spela piano eller läsa franska eller se fin ut, — utan bara sitta i en vrå och blygas.

Birger.

Brukar ni göra det?

Siri.

Ja. Men allra värst var det en gång.

Birger.

När då?

Siri.

På farbrors födelsedag.

Birger.

Satt ni då i en vrå?

Siri.

Ja; och jag var glad att få bli der, må ni tro.

Birger.

Hvarför det?

Siri.

Alla de andra voro så fina, så fina. De gingo der och svassade, och deras kjolar frasade så förnämt. — Det var vackert att se på dem, i alla fall. — Och så hade de solfjädrar, och så viftade de så här, och så krämade de sig och vände på släpen, och så kom det herrar och bögade så här, och så skulle ni sett; hur nedlåtande damerna sågo ut, — de höllo sig så raka och kastade en blick åt sidan, så der.

Birger.

Och ni satt och afundades dem?

Siri.

Nej, inte afundades. — Men jag skulle vilja trampa på dem som äro rika. Jag hatar dem!

Birger.

Ni är ju ett litet vilddjur!

Siri.

Jag gick öfver golfvet. Jag hade ingen annan klädning än den här. Men den var nyare än nu — förstås. Jag kom att se mig i spegeln, och jag såg precis ut som en halvfjädrad vråkunge. Mina svarta handskar nådde inte längre än hit, och när jag gick öfver golfvet tittade de andra efter mig. Två af dem skrattade. Jag är så säker, så säker på att det var åt mig! Ha de lof att göra narr åt mig, därför att jag inte är så fin som de!

(Forts.)

Schack.

Status i lösartturneringen.

(Till och med uppgift n:o 136.)

Chs. Weiss, 56 points. — P. F. Århus, 54. — L. Henriksen, 54. — C. Kolind, 54. — Chr. L., 54. — P. A. Larsen, 54. — H. J. Mathisen, 54. — H. Chr. M., 54. — M. H. Krause, 51. — Arntz, 50. — M. Hansen, 50. — A. W. Lundgren, 50. — C. Lindholdt, 48. — Erik Nielsen, 46. — N. Madsen, 44. — L. Müller, 42. — F. Madsen, 41. — Petersen-Schmidt, 41. — A. Christensen, 41. — C. Krobg, 38. — Ulrik Olsen, 36. — O. F. A. & O. M. A., 35. — C. A. Jensen, 35. — V. C. Christensen, 33. — Anton Nielsen, 33. — Camilla Sørensen, 33. — A. Neve, 30. — H. W., 30. — N. Ringsing, 28. — Joh. P. Andersen, 27. — A. Tranberg, 24. — Evald Jopp, 21. — A. Risager, 21. — P. A. Frederiksen, 20. — J. E. Jørgensen, 18. — Hugo Conrau, 15. — C. Halström, 10. — Chr. J., 9. — H. J. Hansen, 8. — J. Riis, 6. — V. Wahl, 6. — Norrvall, 3. — Joh. Reiff, 3. — H. Wiencke, 3. — E. Riis, 3.

Härmed följer en bilaga.